

Drugi dan je bil kaj lep dan. Tak dan in tako vreme je črez vse ljubil stari Krč, da si je ogledal in se nagledal dosita svojih krilatih prijateljic. Takega dne je sedel vselej po celo popoldne pri ulnjaku gori v bregu na starem razglodanem tnalu, s komolci uprt na sesušena kolena in z največjo slastjo sledeč s pogledom drobnim čebelicam.

Tudi ta dan se je solnčil pri ulnjaku. Vendar mu danes zopet ni bilo dano uživati neskajjenega veselja. Sem gori, z bližnjega travnika, kjer je pasla sosedova Lenica, mu je bil na ušesa zopet vedno znova tisti zategnjeni, brlizgajoči glas piščalke:

— Pfii-fi-pfii-iii...!

Studenček.

Ni kriv ne studenček,	Oj slana na lice
Ne hladna vodica,	In venček je pala —
Da zvenel je venček,	Še letos plenice
Da bleda so lica...	V studenčku boš prala...

I. N. Resman.

Kaj trese.

Kaj trese se roka ti bela,	Ime si po pesmih poznala,
Kaj bega v zadregi oko —	Ki v mladih rode se le dnehi...
Drugačno si sliko imela	Zdaj vidiš, da jesen je pala,
O meni z imenom samo?	Da niti so bele v laseh...

Zgubančilo čelo se z leti,
In čas je pobelil lase...
A v srcu pomladni so cveti —
Do smrti bo mlado srce...

I. N. Resman.

Kaj zame.

Kaj zame okno vsaki dan	Da dosti bilo to ti kdaj,
Odpiraš in prestavljaš rože?	Pač glasno vse po mestu dvomi —
Svet pravi sploh, da sem ravan	Ti terjaš novcev, Bog zna kaj,
In čeden in prav gladke kože...	In plemstvo ali čast z diplomi.

Da z delom se živim na dan,
Gotovo ni še tebi znano,
Sicer bežala koj bi stran —
Za zastor skrila se pred mano...

I. N. Resman.

